

[Jørgen Junior]

hvilket den overhovedet ingen adkomst har til?»

(Spm. nr. 846).

Begrundelse.

Ifølge Information den 18. april 1979 har EF-kommissær i u-lands-spørgsmål Claude Cheysson på EFs vegne afsendt et telegram til en af partisanlederne i Rhodesiakonflikten, Joshua Nkomo. Heri udtrykkes påskønnelse af den såkaldte patriotiske fronts kamp mod styret i Rhodesia. EF-kommissæren fordømmer i forbindelse hermed de rhodesiske kommandoangreb på terroristbaser i Zambia.

Det er åbenbart kommissærens opfattelse, at den rhodesiske befolkning, der netop i disse dage demonstrerer det sjældne, at et frit og demokratisk valg kan afholdes i Afrika, blot skal finde sig i de trusler og den terror, den udsættes for af de udefra styrede befrielsesbevægelser. Resultatet, hvis EF-kommissærens venner vinder, er givet på forhånd: Diktatur som i så mange andre afrikanske lande samt et blodbad på alle, der har en divergerende mening end befrielsesfrontens repræsentanter.

Det væsentlige er imidlertid ikke, at indholdet i kommissærens telegram er støtte til terrorisme og kaos. Det væsentlige er, at det er ganske ligegyldigt for omverdenen, hvad en EF-kommissær eller EF-Kommissionen mener om udenrigspolitiske spørgsmål. Den har ikke adkomst til at tale på EFs vegne i udenrigspolitiske spørgsmål. De eneste, der har det, er Ministerrådet på sine særlige udenrigspolitiske samarbejds møder. Her kan man dumme sig på EFs vegne, hvis man føler trang til at udsende erklæringer til støtte for den ene part i en afrikansk konflikt.

Besvarelse (26/4 79):

Udenrigsministeren (Christophersen):

Kommissionen kan som enhver anden EF-institution kun handle inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den ved EF-traktaterne. Ved varetagelsen af sine opgaver inden for disse rammer bør Kommissionen tage alle i betragtning kommende hensyn, herunder udenrigspolitiske, med i sine overvejelser.

I det foreliggende tilfælde har Kommissionen handlet uden for sine beføjelser. Dette

har givet anledning til kritik fra flere medlemslande og vil sikkert føre til principiel drøftelse. Vi vil naturligvis da anføre, at EFs institutioner bør handle inden for rammerne af deres beføjelser.

For så vidt angår de betragtninger, hr. Jørgen Junior giver udtryk for om sagens substans, føler jeg anledning til at henlede opmærksomheden på, at regeringen ikke er enig i det syn på konflikten i og omkring Sydrhodesia, der er indeholdt i begrundelsen til spørgsmålet. Regeringens holdning til konflikten fremgår senest af communiquéet fra det nordiske udenrigsministermøde den 29.-30. marts 1979.

Til *ministeren for offentlige arbejder (18/4 79)* af:

Bolvig (RV):

»Vil ministeren oplyse årsagerne til, at Danmarks Naturfredningsforenings forslag til et fremskudt dige ud for Tønder Marsk ikke vil blive gennemført?«

(Spm. nr. 848).

Begrundelse.

En gennemførelse af naturfredningsforeningens forslag vil skabe den attråede dobbelte digesikring, men samtidig mindske det kommende naturødelæggende indgreb. Forslaget vil - ifølge en række eksperter - give samme sikkerhed som det vedtagne projekt og formentlig hindre en kommende tysk retssag.

Besvarelse (25/4 79):

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Hansen):

Regeringen anser spørgsmålet om, på hvilken måde der bør tilvejebringes en forøget digebeskyttelse for Tønder Marsk, for afgjort ved lov nr. 271 af 8. juni 1977 om fremskudt dige for Tønder Marsk og ved den mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland indgåede overenskomst af 17. marts 1978 om bygning af et fremskudt dige fra Emmerlev Klev til Hindenburgdæmningen.

Sagen har endvidere i det seneste halve år været genstand for samråd i folketingets udvalg om offentlige arbejder, og jeg har den 8. marts 1979 tilsendt udvalget en redegørelse om væsentlige stadier og elementer i sagen.